

I.

Еднала до тарпозана тя слушаше унесено лекитѣ стъжки на мълчаливата прѣдесенна вечерь и съ прѣмрѣженни кленки гледаше задъ монастирскитѣ куполи, въ срѣщната гора, какъ дрезгавината се спуца по посърнали клонки и сѣвкитѣ бавно настигатъ повлажнѣлата земя...

— Грѣбирай се вжтрѣ, Ано! — смѣмра женски гласъ откъмъ стаята, — влажно е, ще настинешъ!

Ана само се пообърна, сѣкашъ, да отвърне на майка си, но поддрѣ на рѣката гнава и пакъ се загледа въ гората: — сѣвкитѣ никнѣха около посивѣлитѣ камъни и сгупени шубръчки; стволеститѣ буки, като че замяха по потъмнѣли плещи мрѣжести буали и ставаха по-замислени, самотни; сѣкашъ и тѣ тжгуваха по нѣщо... А когато виторогъ мѣсець показва прѣстъ надъ тъменъ ридъ, като че отъ всѣки кътъ, спотаениятъ мракъ почна да наднича и мълкомъ да разирава невкътни слова по слуки и прокоби.

Ана слушаше мълчаливата вечерь и струваше ѝ се, че и въ нейната душа се свечерява.

— Ано! — повтори сжщия гласъ отъ вжтрѣ.

Ала Ана не чу гласа на майка си.

Тогавя вратата леко се отвориша и сребристиятъ слѣтликъ на луната озари стаята. Тамъ бѣ застанала Анината майка: възвисока жена, съ черъ чемберъ, подъ чиято забрадка се мѣркатъ побѣлѣли коси, спуснати до уши. Старата жена загрижено гледаше чедото си. — Анке, едва додаде майката, боейки се да я не чуютъ наоколо. Гласътъ ѝ се задави въ широката стая и тя пристѣпи на внѣ.

Пр иближила, тя се наведе надъ Ана, готова да я